

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/127/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319010491
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1319010491.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Vladimíra Buchvalda v trestnej veci obžalovaných J. K. a spol., stíhaných pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 26.09.2019, sp. zn. 6T/69/2019, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 09. januára 2020 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaným

1./ J. K., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom X. - G., t. č. v ÚVTOS Leopoldov,

u k l a d á

podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 7 Trestného zákona a s použitím § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušuje sa trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3T/42/2018 zo dňa 28.05.2018, právoplatný dňa 10.08.2018 vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

2./ L. G., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom X., X. Č.. XX/X, t. č. v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou,

u k l a d á

podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 4 Trestného zákona per analogiam samostatný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ŏ v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 6T/69/2019 zo dňa 26.09.2019, boli obžalovaní J. K. a L. G. uznaní za vinných zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že:

dňa 22.03.2018 v čase o 22.50 h v Bratislave, pred obytným domom na ul. W.N. č. 7, po predchádzajúcej vzájomnej dohode fyzicky napadli poškodeného L. B. tým spôsobom, že po tom, ako poškodený prešiel popri obvinených, stojacich pred herňou Monaco na Š.É. D. P. X., obaja sa za ním rozbehli, na čo poškodený začal pred nimi utekať cez P., DG. až na W. ulicu, kde ho obvinení dostihli a kde mu obvinený L. G. v snahe zabrániť ďalšiemu úteku podkopol nohu, na čo poškodený spadol na zem a obaja obvinení ho začali kopať do celého tela a päťami udierať do hlavy, pričom obvinený J. K. mu z ruky vytrhol mobilný telefón zn. Samsung Galaxy S7 bielej farby s čiernym gumeným krytom v hodnote 150 eur, po čom obvinení z miesta ušli, čím poškodenému L. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. - G. spôsobili drobné zranenia a škodu vo výške 150,- eur.

Za to bol obžalovanému J. K.C. uložený podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. 1/ Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 4 Trestného zákona per analogiam, s použitím § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd súčasne zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 3T/42/2018 zo dňa 28.05.2018, právoplatný 10.08.2018. ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona súd obžalovanému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

V prípade obžalovaného L. G.H. prvostupňový súd podľa § 44 Trestného zákona u obžalovaného upustil od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na trest, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/70/2017 zo dňa 12.02.2018, právoplatným 25.09.2018. ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

Súčasne, podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku boli obžalovaní spoločne a nerozdielne zaviazaní k náhrade škody poškodenému L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., G. Č.. XX, vo výške 150 eur.

Proti rozsudku podal odvolanie v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku prokurátor čo do výroku o treste, ktoré aj písomne odôvodnil, a to v tom zmysle, že vo vzťahu k obžalovanému J. K. súd pri ukladaní trestu v podstate v celom rozsahu bez ďalšieho aplikoval mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, t. j. obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní iba 2 roky, a to výlučne na základe vyhlásenia o vine obžalovaného s poukazom na stanovisko Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Tpj 55/2016, pričom navyše poukázal na skutočnosť, že J. K. bol uložený aj ďalší trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov za iný trestný čin, resp. prečin ublíženia na zdraví. Je potrebné sa stotožniť so závermi súdu, že v prípade obžalovaného K. do úvahy prichádzalo uloženie súhrnného trestu, a to vo vzťahu k hore uvedenému trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/42/2018 zo dňa 28.05.2018, avšak odvolateľ sa nestotožňuje s výmerou uloženého súhrnného trestu, keď súd v podstate za zločin lúpeže (s trestnou sadzbou 3 - 8 rokov) obžalovanému reálne uložil iba trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, keďže pôvodný trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov uložený za prečin krádeže a prečin porušovania domovej slobody (s trestnou sadzbou 1 - 5 rokov) „nahradil“ súhrnným trestom odňatia slobody v trvaní iba 24 mesiacov. V danej súvislosti odvolateľ poukazuje na osobu obžalovaného, ako aj okolnosti posudzovaného prípadu a predovšetkým na závažnosť samotného skutku, za ktorý bol J. K. postavený pred súd a hoci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že v prípade obžalovaného J. K. ide o osobu, ktorá bola doposiaľ 7-krát súdne trestaná za majetkovú trestnú činnosť a trestnú činnosťou násilného charakteru, táto skutočnosť sa vôbec nepremietla do výmery uloženého súhrnného

trestu odňatia slobody. Okrem toho z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov vyplýva, že J. K. sa doposiaľ dopustil siedmich priestupkov, väčšinou drobných krádeží tovaru v rôznych predajniach, čo z hľadiska hodnotenia osoby páchatel'a mal súd rovnako vziať do úvahy. Tiež nie je bez významu vo vzťahu k ukladanému trestu, že obžalovaný J. K. je drogovou závislou osobou bez akéhokoľvek príjmu. S prihliadnutím na osobu obžalovaného ako recidivistu, opakovane sa dopúšťajúceho trestnej činnosti, ako aj závažnosť posudzovaného trestného činu, odvolateľ má za to, že „nahradenie“ pôvodného trestu vo výmere 14 mesiacov súhrnným trestom v trvaní 24 mesiacov nemožno na nápravu páchatel'a považovať za postačujúce, pričom takéto rozhodnutie nezodpovedá zásadám ukladania trestov podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, pričom úvahy súdu o tom, že J. K. bol odsúdený aj za ďalší prečin ublíženia na zdraví v trvaní 30 mesiacov, nemajú čo do výmery ukladaného súhrnného trestu za zločin lúpeže, prečin krádeže a prečin porušovania domovej slobody žiaden podstatný význam. Tridsaťmesačný trest odňatia slobody bol totiž J. K. uložený za celkom iný násilný trestný čin, voči ktorému neprichádza do úvahy ukládanie súhrnného trestu a ktorého sa navyše dopustil po tom, čo spáchal zločin lúpeže, za ktorý naň bola v posudzovanom prípade podaná obžaloba a za ktorý bol v tom čase trestne stíhaný, dokonca krátko po tom, čo bol prepustený z väzby a skutočnosť, že obžalovaný K.Č. sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti násilného charakteru, mala súdu naopak indikovať, že u obžalovaného nie sú splnené dôvody na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom tento inštitút (aj s poukazom na stanovisko Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017) rozhodne nemá byť aplikovaný obligatórne na všetky vyhlásenia obžalovaných o ich vine, ale je v podstate iba možnosťou, ktorej aplikácia je prípustná len vo výnimočných prípadoch.

Vo vzťahu k obžalovanému L. G. súd pri ukladaní trestu upustil od uloženia ďalšieho trestu s poukazom na § 44 Trestného zákona, a to vzhľadom na trest, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/70/2017 zo dňa 12.02.2018, právoplatným dňa 25.09.2018, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov - súd teda L. G. za zločin lúpeže spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona neuložil žiaden trest, s čím sa nemožno stotožniť. Odvolateľ opätovne poukazuje na skutočnosť, že v prípade osoby L. G. ide opäť o recidivistu, opakovane sa dopúšťajúceho majetkovej trestnej činnosti, doposiaľ bol 6-krát súdne trestaný, táto skutočnosť nebola pri rozhodovaní súdu o druhu a výmere trestu vôbec zohľadnená, a to ani fakt, že z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov vyplýva, že L. G. sa doposiaľ dopustil štyroch priestupkov, z toho dvoch proti majetku a dvoch proti verejnému poriadku, čo z hľadiska hodnotenia osoby páchatel'a mal súd rovnako vziať do úvahy. Tiež nie je bez významu vo vzťahu k ukladanému trestu, že obžalovaný L. G. je osobou bez akéhokoľvek príjmu. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku paradoxne uvádza, že skutku, pre ktorý bol obžalovaný G. postavený pred súd (t. j. za zločin lúpeže) sa mal dopustiť dňa 22.03.2018, teda v čase po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku za iný jeho trestný čin do dňa nadobudnutia právoplatnosti (dotknutý rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 12.02.2018 nebol v čase spáchania zločinu lúpeže zo dňa 22.03.2018 ešte právoplatný) a súd v tejto skutočnosti vzhliadol dôvod na upustenie od ďalšieho trestu, s čím rozhodne nemožno súhlasiť. Naopak, práve táto skutočnosť svedčí o tom, že ani negatívne dôsledky vyhláseného, hoci neprávoplatného rozsudku, obžalovanému L. G. nijako nezabránili, resp. ho vôbec neodradili od páchania ďalšej trestnej činnosti, navyše podstatne závažnejšieho charakteru. Aj v prípade obžalovaného L. G. odvolateľ poukazuje na skutočnosť, že súd pri ukladaní trestu postupoval čo do výmery trestu odňatia slobody spôsobom, kedy jeho rozhodnutie vôbec nezodpovedá zásadám ukladania trestov podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona - L. G. bol totiž na nepodmienečný trest odňatia slobody odsúdený Okresným súdom Malacky (na ktorý súd poukazuje vo svojom rozhodnutí) za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, dokonca v štádiu pokusu, čo je z hľadiska závažnosti bez akýchkoľvek pochybností oveľa menej nebezpečný čin, akým je zločin lúpeže. Okresný súd Malacky uložil L. G. trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov za trestný čin, kde zákon ustanovuje trestnú sadzbu v rozsahu 6 mesiacov až 3 roky. Za zločin lúpeže v posudzovanom prípade však zákon ustanovuje nepomerne prísnejší trest, ktorý možno uložiť v rozsahu 3 až 8 rokov, na čo súd vo svojom rozsudku vôbec nereflektoval a opäť iba aplikoval inštitút mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu s prihliadnutím na vyhlásenie obžalovaného o jeho vine, dokonca so záverom, že za zločin lúpeže nepovažoval za potrebné uložiť žiaden trest.

Prokurátor ako odvolateľ má za to, že vzhľadom k osobám oboch obžalovaných, najmä s prihliadnutím na ich doterajší život (viaceré odsúdenia, postihnutia za priestupky), prostredie, v ktorom žijú (osoby bez príjmu, drogovou závislý K.) a na okolnosti prípadu, najmä s poukazom na spôsob spáchania činu, nemožno dospieť u oboch obžalovaných k záveru, že tresty, ktoré im uložil Okresný súd Bratislava III v napadnutom rozsudku (resp. v prípade obžalovaného G. dokonca žiaden trest) postačia na

zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu oboch obžalovaných a preto mal prvostupňový súd uložiť obžalovanému J. K. podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 až 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste, uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3T/42/2018 zo dňa 28.05.2018, právoplatným dňa 10.08.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a zároveň ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona a obžalovanému L. G. podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 4 Trestného zákona per analogiam samostatný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní najmenej 2 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Spis bol predložený prvostupňovým súdom na rozhodnutie o odvolaní tunajšiemu krajskému súdu dňa 07.11.2019.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu dňa 09.01.2020 prokurátor krajskej prokuratúry zotrval na písomných dôvodoch podaného odvolania a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a uložil obžalovanému J. K. nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 - 5 rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia a obžalovanému L. G. nepodmienečný trest odňatia slobody minimálne 2 roky so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Obhajca obžalovaného J. K. navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť, zotrval na písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu zo dňa 28.10.2019 a je toho názoru, že okresný súd správne rozhodol a zohľadnil všetky zásady pri ukladaní trestu aj so stanoviskom rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Poukázal taktiež na to, že obžalovaný v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 9 mesiacov.

Obhajca obžalovaného L. G. prejavil názor, že okresný súd v predmetnej trestnej veci ohľadne menovaného obžalovaného správne vyhodnotil všetky poľahčujúce, ako aj priťažujúce okolnosti, zohľadnil všetky atribúty pri ukladaní trestu, na ktorom základe podané odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné a žiada ho zamietnuť.

Obžalovaný J. K. i obžalovaný L. G. sa pripojili k stanoviskám svojich obhajcov.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj
a/ pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
b/ pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
c/ ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
d/ ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
e/ ak je uložený trest neprimeraný, alebo
f/ ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním len prokurátorom a len ohľadom výroku o treste, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť iba napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a to vzhľadom ku skutočnosti, že v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku je obsiahnutý obmedzený revíznny princíp a odvolací súd preskúmava len ten výrok rozsudku, ktorý bol napadnutý odvolaním a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a na iné chyby by odvolací súd prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, čo odvolací súd nezistil. Vzhľadom na uvedené, keďže v prejednávanej veci bol napadnutý iba výrok o treste, pričom ostatné výroky rozsudku prvostupňového súdu nie sú odvolaním napadnuté, odvolací súd bude ďalej prioritne podrobne rozoberať len tento výrok. Odvolací súd pritom zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že procesným stranám bola riadne doručená obžaloba a výzva na vykonanie dôkazov, pričom tieto osoby a prokurátor boli aj riadne predvolaní, resp. upovedomení o termíne hlavného pojednávania.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaní po príslušnom poučení vyhlásili podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, že sú vinní. Následne sa obžalovaní kladne vyjadrili k súdom zisťovaným skutočnostiam v zmysle § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku a súd prijal vyhlásenia obžalovaných o ich vine a vyhlásil, že v tomto smere už dokazovanie vykonávať nebude a vykoná dôkazy len ohľadom výroku o treste, ochrannom opatrení (liečení) a náhrade škody

Odvolací súd uvádza, že správne postupoval prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní, keď prijal vyhlásenie obžalovaných, že sú vinní, keďže takému vyhláseniu zodpovedali aj dovtedy vykonané dôkazy a bolo nepochybné, že sa stal skutok uvedený v obžalobe, tento napĺňa všetky zákonné znaky v rozsudku uvedeného zločinu a spáchali ho obžalovaní, ktorí bol v súlade so zákonom uznaní vinnými zo spáchania tohto trestného činu.

Odvolací súd vzhľadom na podané odvolanie pri posudzovaní uloženého trestu zistil, že napadnutým rozsudkom bol uložený trest, ktorý je trestom neprimeraným.

Prvostupňový súd síce procesne správne postupoval, pokiaľ prijal vyhlásenie obžalovaných o uznaní viny, avšak pochybil pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere. Je potrebné poukázať na fakt, že nie je možné zvýrazniť len pozitívne prvky na strane obžalovaných (vyhlásenie viny), avšak je nutné zohľadniť všetky okolnosti, a to predovšetkým tú okolnosť, že obžalovaní sa dopustili závažného konania - trestného činu, ktorý je zločinom - spoločným konaním proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci (a tejto sa aj zmocnili), neboli zo strany prvostupňového súdu náležite zohľadnené okolnosti, ktoré sa priamo týkajú osôb obžalovaných, ktorí boli opakovane súdne trestaní, majú evidované i záznamy o prejednaní rôznych priestupkov s tým, že ich doterajší život nie je v žiadnom prípade možné hodnotiť ako riadny, keď ani predchádzajúce (viacnásobné) trestnoprávne postihy celkom evidentne nevedli k želanému efektu, dokonca sa celkom minuli svojim účinkom, na ktorom základe je potom možné považovať vyššie uvedené odvolacie námietky prokurátora za plne opodstatnené v tom zmysle, že súhrnný 2-ročný trest odňatia slobody v prípade obžalovaného K. je neprimerane mierny, a to nehovoriac už o tom, že upustenie od uloženia ďalšieho trestu u obžalovaného G. (vo vzťahu k dvojročnému už uloženému trestu), s ohľadom na osoby obžalovaných, ktorí sú „skúsenými“ recidivistami, ako i s ohľadom na charakter predchádzajúcich odsúdení a okolností

spáchania žalovaného trestného činu (zločinu lúpeže) je jednoznačne rozhodnutím, ktoré nezodpovedá účelu trestu.

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Trestného zákona) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Trestného zákona).

Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradil od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Trestného zákona).

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (34 ods. 3 a ods. 4 Trestného zákona).

Vyššie uvedené zákonné ustanovenia neboli prvostupňovým súdom náležite rešpektované, čo v konečnom dôsledku viedlo k uloženiu neprimerane mierneho trestu u obžalovaného K. a k upusteniu od uloženia ďalšieho trestu u obžalovaného G., kde aj odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaní sa dopusti konania - zločinu, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 3 až 8 rokov, ktorá výmera v spojitosti s charakteristikou osôb obžalovaných, ich doterajším životom a predchádzajúcimi odsúdeniami jednoznačne poukazuje na fakt, že vyššie uvedený postup prvostupňového súdu jednoznačne viedol k neprimeranému postihu obžalovaných, kde odvolací súd poukazuje na logické a podrobné argumenty prokurátora ako odvolateľa bez toho, že by tieto bolo potrebné znovu opakovať.

Odvolací súd je toho názoru, že z hľadiska potreby zabezpečenia požiadavky generálnej i individuálnej prevencie bolo potrebné zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste, a to so súčasnou zmenou trestnoprávneho postihu obidvoch obžalovaných tak, ako je vyššie uvedené, t. j., obžalovanému J. K. bol podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 7 Trestného zákona a s použitím § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona bol zrušený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3T/42/2018 zo dňa 28.05.2018, právoplatný dňa 10.08.2018 vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. V prípade obžalovaného G. rozhodol odvolací súd podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 4 Trestného zákona per analogiam o uložení samostatného trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

V súvislosti s takto uloženými trestami súd len dodáva, že na strane obžalovaného K. zistil prevahu príťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona (spáchanie viacerých trestných činov a predchádzajúce odsúdenia) nad poľahčujúcimi okolnosťami podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona (doznanie a oľutovanie trestného činu) s tým, že na rozdiel od obžalovaného G., u obžalovaného K. neboli splnené podmienky pre analogickú aplikáciu § 39 ods. 4 Trestného zákona, keďže v jeho prípade bolo potrebné ukladať súhrnný trest s použitím § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona, avšak bolo potrebné použiť „zmierňovacie“ ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona. Naproti tomu, v prípade druhého menovaného - obžalovaného G. bola zistená rovnováha poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností podľa § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ a § 38 ods. 2 Trestného zákona. Napokon, zaradenie obžalovaných pre výkon uložených trestov do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia zodpovedá ustanoveniu § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, keďže boli v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý im bol uložený za úmyselný trestný čin.

Krajský súd je toho názoru, že vyššie uvedené pochybenie ohľadom ukladania trestu (ako trestu neprimerane mierneho), resp. ohľadom upustenia od uloženia ďalšieho trestu napravil v tomto rozsudku odvolací súd s presvedčením, že vyššie uvedené uložené tresty odvolacím súdom zodpovedajú závažnosti spáchaného trestného činu, okolnostiam prípadu a osobám obžalovaných, sú zákonné, spravodlivé a primerané a v celom rozsahu zodpovedajúce účelu trestu ustanoveného Trestným zákonom, pričom odvolací súd konštatuje, že výrok o uložení ochranného liečenia obžalovanému K., ako i výrok o solidárnej povinnosti obžalovaných nahradiť spôsobenú škodu zostali nedotknuté s tým, že záverom odvolací súd uvádza, že pochybenia prvostupňového súdu pri ukladaní trestu mali za následok zrušenie napadnutého rozsudku v tomto výroku a rozhodnutie o ňom rozsudkom odvolacieho súdu, keďže nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu správne zisteného v napadnutom rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.